

STORTINGSVALGET '77

RV

«NKP» -
ET EKSTREMT HØGREPARTI

RØD VALGALLIANSE

AV AKP(m-l) OG UAVHENGIGE SOSIALISTER

www.pdf-arkivet.no (2020)

Hvorfor eget valghefte om «NKP»?

Hvorfor eget valghefte om «NKP»? Det er sikkert mange som stiller seg spørsmålet, fordi «NKP» tilsynelatende er et lite og ubetydelig parti. Det er rett nok at «NKP» er lite, men ubetydelig er det langt fra. For det første kaller det seg kommunistisk og bidrar dermed til å sverte kommunismen ved å skjule sin reaksjonære politikk bak «sosialistiske» fraser.

Talerør for tsarene i Kreml

Dessuten er det ikke noe annet parti i Norge som er så gjennomført lojale overfor den aggressive imperialistiske supermakta Sovjet. I ett og alt fungerer de som megafon for herskerne i Kreml, enten det gjelder okkupasjonen av Tsjekkoslovakia eller annekasjonen av norsk territorium på Svalbard og i Barentshavet. Sammen med de borgerlige arbeiderpartiene DNA og SV er «NKP» en tro tjener for borgerskapet, som innbitt går mot arbeidsfolks kamper og som entusiastisk stiller seg i spissen for angrepene på progressive og kommunister gjennom suspensjoner og yrkesforbud. Derfor må de

avsløres som det de er, borgerskapets og imperialismens lojale tjenere.

«NKP» har forrådt det grunnlaget det blei stifta på

Mange sier kanskje: Dette er for sterke ord, «NKP» har gjort mye bra gjennom tidene, og selv om de gjør en del feil sier de jo sjøl at de er for sosialisme og at de til og med er revolusjonære. I dag har «NKP» *forrådt* det grunnlaget det blei stifta på. De har forrådt de kommunistiske prinsippene om væpna revolusjon, proletariatets diktatur, proletarisk internasjonalisme og de har forrådt Rudolf Nilsens ord «tvers igjennom lov til seier». «NKP» i dag er et anti-kommunistisk og pro-imperialistisk parti som ikke har noe krav på å kalle seg kommunistisk. Det er AKP(m-l) som har tatt opp de kommunistiske prinsippene og fører det revolusjonære proletariatets tradisjoner videre.

Det at det dukker opp partier som kaller seg arbeiderpartier, men som egentlig går borgerskapets ærend er ikke noe nytt for vår tid.

Bildet er fra den sovjetiske Kap Heer-basen på Svalbard.

Hundretusener kroner i statsstøtte

Lenin påviste at det var viktig for borgerskapet å skape og holde oppe såkalte «arbeiderpartier» som ene og alene har som oppgave å fremme borgerskapets klasseinteresser og hindre arbeiderklassens kamp og revolusjon. Dette illustreres godt i Norge i dag når vi ser åssen borgerskapet pumper tusener av kroner inn i de borgerlige arbeiderpartiene. Da også «NKP» blei ramma av de udemokratiske

reglene til NRK om deltakelse i valgkampsendingene, trådte borgerskapet dem til unnsetning og gjorde unntak i reglene under dekke av at «NKP representerer en verdensomspennende ideologi». Gjennom «NKP» har borgerskapet sikra seg et parti med en reaksjonær og svart politikk som kan stå fram og kalle seg «kommunister», mens de virkelige kommunistene og revolusjonære i AKP(m-l) og RV blir holdt utafør valgkampsendingene.

«NKP» - et streikesabotørparti

De siste årene har vist at klassekampen har skjerpet seg. Økt arbeidsledighet, elendige tariffoppgjør med lønnsnedslag har ført til stor motstand i arbeiderklassen og vi har hatt et stort oppsving i streikekampene. Disse streikene har vært viktige fordi de har vist hvem som er venner og fiender i kampen. Falske venner og borgerlige «arbeiderledere» blir avslørt fordi deres egne klasseinteresser gjør at de har objektiv interesse av å motarbeide kampene. AKP(m-l) er det kommunistiske partiet i Norge og har sett det som sin sjølsagte plikt å stille seg i spissen for disse kampene og organisere et omfattende streikestøttearbeid bl.a. gjennom streikestøttekomiteene. Derfor har antikommunismen vært et av borgerskapets viktigste våpen for å knekke streikene og kampviljen.

«NKP» i spissen for antikommunisme

«NKP» har vist sin klare klassekarakter ved å gå mot de viktige kampene, og har som regel stilt seg i spissen for den antikommunistiske kampen under dekke av å bekjempe den såkalte «maoismen» som er deres skjellsord på den nye kommunistiske bevegelsen. For ikke å avsløre seg totalt overfor den kjempende del av arbeiderklassen, må de av og til proklamere en slags støtte i ord. Hvis vi skraper litt på den demagogiske overflaten og ser på praksisen er den entydig. De hater og frykter alle kamper og saboterer dem etter beste evne. Vi skal ta for oss noen eksempler og dokumentere det:

Jøtulstreiken

I fjor vinter vant Jøtularbeiderne en historisk seier, da de tok kampen opp

mot usaklig oppsigelse av en fremmedarbeider og krevde en terroristisk

Jøtularbeiderne førte streiken fram til full seier. Alle splittelsesforsøk fra pampene ble blankt avvist.

driftstyrer fjernet. De avviste innblanding av forbundet og styret i avd. 1 av Jern og Metall som prøvde å overta kampen. De streiket i tre uker og klarte å holde på enheten og avviste anti-kommunismen, derfor vant de. Hva gjorde så «NKP»? Sin vane tro ga de en slags støtte i ord, men midt under streiken intervjuet de formannen i avd. 1, Svein Christiansen, som da jobbet full dag med å knekke kampen. Han fikk uimotsagt stille følgende parole i «Friheten»s spalter: «Kast streikekomiteen, ta kontakt med avd. 1.» Dette utkjøret kom i en situasjon hvor Jøtul-arbeiderne sto midt oppe i en steinhard kamp. Hva er det da det såkalte «NKP» gjør: Dolker arbeiderne i ryggen i sin iver etter å tjene borgerskapet.

Deres sabotasje klarte imidlertid ikke å hindre seier, og mens hele den progressive bevegelsen i Norge gledet seg ga Kolbjørn Harbu følgende kommentar i «Friheten» rett etter streiken: «...vi er kommet inn i en utvikling med en del svakt funderte streikeaksjoner som muligens kunne vært unngått uten at arbeiderne hadde tapt noe på det. Dette kan få uheldige konsekvenser på lengre sikt.» Uheldige konsekvenser for hvem, spør vi? Arbeiderklassen lærer seg gjennom kamp mye som på sikt får uheldige konsekvenser både for borgerskapet og revisjonistene, det er vel antagelig det Kolbjørn Harbu tenker på.

Linjegodsstreiken

Rett før 1. mai i fjor gikk nærmere 100 godsekspeditører ved Linjegods-terminalen på Alnabru til en rettferdig streik for høyere lønn. En streik som truet med å velte hele Kombioppgjøret og Kleppe-pakka. «NKP» hadde her en utmerket anledning til å vise at de ikke bare i ord var mot Kombioppgjøret. Men nei, nok en gang fikk de demonstrert sin klassekarakter. Vi

siterer fra «NKP»s Faglige utvalg: «NKP»s Faglige utvalg støtter derfor godsekspeditørenes lønnskrav, men vi mener at arbeiderne må søke å mobilisere sin egen organisasjon for å få kravene innfridd før de går til streik».

Tenk det, «NKP» støtter ikke streiken fordi arbeiderne burde stolt på forbundsledelsen sin. Meget sterkt når vi vet at den samme forbundsledelsen

med Walter Kolstad i spissen godtok at det ble benyttet grov politivold mot streikevaktene, han godtok streikebryteriet, og «syntes det var forståelig» at bedriften gikk til ulovlig lock-out etter at streiken var over. Han gikk i spissen for suspensjon av streikelederne etter streiken. Når da «Friheten» mener at arbeidsfolk bør stole på sin «organisasjon» i stedet for seg sjøl viser de med all tydelighet at de hater arbeiderklassens kamp. Oppsummeringen av streiken er av samme kaliber, Friheten nr. 19:

..«streiken...skadet arbeidernes interesser...»

«Dermed er det satt en sluttstrek for streiken på Alnabru, en streik som ble

lagt opp på en slik måte at den både har skadet arbeidernes interesser og kompromittert streikevåpnet.» Arbeiderne på Linjegods høstet gjennom streiken rike erfaringer med statens voldsapparat og klassefienden i borgerskapet og arbeideraristokratiet. Det at de seinere langt på vei har fått innfridd de økonomiske kravene de stilte, tolker de sjøl som et direkte resultat av streiken. Svært mange av dem har derfor gjennomskuet revisjonistene og de falske kommunistene i «NKP». Derfor avskyr revisjonistene kampen deres og alle andre rettferdige kamper.

Streiken ved «Norsk Champignon»

I fjor høst gikk 9 pakistanske fremmedarbeidere til streik ved Norsk Champignon i protest mot usaklige oppsigelser og for retten til fagorganisering. Denne streiken ble møtt med rasistiske bakvaskelser og ekstrem anti-kommunisme. «Friheten» og «NKP» brydde seg ikke en gang om den velbrukte «støtte i ord»-taktikken, i denne kampen var sabotasjen åpen.

«Kommunistisk» Ungdoms «Kameratkveld» Midt under streiken hadde streikestøttekomiteen i Skedsmo et åpent solidaritetsmøte der de streikende deltok sammen med en god del folk som støttet streiken. I samme hus hadde det lokale «KU»-laget en såkalt «kameratkveld» der omlag 20 ungrevisjonister deltok. Det ble da bestemt at KUerne skulle inviteres ned på møte for å delta

De ni fremmedarbeiderne ved «Norsk Champignon».

i solidaritetsmarkeringen. Denne henvendelsen ble svært dårlig mottatt. Streikestøtteaktivisten som overbrakte invitasjonen ble fysisk angrepet, dyttet ned en trapp, og overøst med skjellsord. Da møtet var slutt og møtedeltakerne forlot bygningen ble de bombardert med glass og askebeget fra det vinduet der revisjonistene holdt sitt møte. En meget klar og prinsippfast holdning til streikestøttearbeid. Rett etter ble det på medlemsmøte i Oslo

Lang og svart merittliste

Merittlista deres i forhold til streikerkamper er lang og svart og den kan gjøres mye lenger. Plassen tillater oss bare en del stikkord til.

Under *bryggestreiken* stemte «NKP»eren Rolf Dahl mot støtte til bryggestreiken i Oslo Samorg mens den pågikk.

På *Tromsfisk* i Tromsø ble fagforeningsmøtet angrepet av politi med hunder.

«NKP» satte som betingelse for å støtte arbeiderne at de kvitta seg med en progressiv tillitsmann, den samme tillitsmannen som de aksjonerte for å forsvare.

I firmaet *Helge Richarsen A/S* i Tromsø satte arbeideraristokratene igang underskriftskampanje for å få kasta to AKP(m-l)-sympatisører. En av de ivrige underskriverne var den ledende «NKP»eren i Troms, Oddmund Olsen. Akkurat dette viser et annet framtrædende trekk ved «NKP»-revisjonistene. De er ekstreme i sin antikomunisme og støtter opp om alle borgerskapets metoder for å ramme kommunister enten det dreier seg om suspensjoner eller yrkesforbud. Denne virksomheten forteller oss mye interes-

Stein og Jord lagt fram en støtteresolusjon. NKP-erne Wilfred Hagen og Georg Ovesen som var til stede gikk mot denne og leverte et motforslag som klaget over «organisasjonsmessig uforstand» og som tok avstand fra angivelig terror mot streikebrytere og en oppfordring om å ta seg av de «organisasjonsfiendtlige elementer som prøver å få innpass i fagbevegelsen».

sant ikke bare om det borgerlige klasseinnholdet i politikken deres, men også klassesetilhørigheten til partimedlemmene.

«NKP» i spenn med Libertas

I *Harstad* og *omegn Industriforening* ble det i januar i år avholdt et Libertas-seminar om «bekjempelse av ekstremister», ledet av Libertas-mannen Arne Slettebø. En av de ivrigste deltakerne på seminaret var disponenten for firmaet «Elektroservice», Hans Knudsen, som også er formann i «NKP»-laget i Harstad.

Det finnes også eksempler på at «NKP»ere mer direkte tar del i å få sparket revolusjonære. Den 8. oktober i fjor ble en arbeider usaklig oppsagt

Aspengren og faglig leder i «NKP», Kolbjørn Harbu.

ved firmaet A/S Paper Mill i Drammen. Etter et møte mellom bedriftsledelsen og klubbformannen som er «NKP»-medlem ble det uttalt at opp-

sigelsen ikke ble trukket tilbake og han ville heller ikke bli tilbudt jobb i framtida fordi han var «marxist».

«NKP» mot streikestøttekomiteene

DNA-sekretæren Ivar Leveraas stilte seg i fjor vinter i spissen for en rabiatt kampanje mot streikestøttekomiteene. Samtlige arbeidere som har vært i streik de siste åra har lovprist og støttet varmt nettopp disse komiteene. Sosialdemokratene og revisjonistene frykter disse komiteene for de gjør arbeidsfolk uavhengig av arbeideraristokratens pengesekker når de skal gå til kamp. «NKP» har derfor sett det som en viktig oppgave å være med på å mistenkeliggjøre og sverte disse komiteene. Midt under streiken blant stuerne på Herøya i fjor vår rykket «Telemark Kommunistiske Parti» ut med en ytterst reaksjonær uttalelse som er skrevet i Leveraas' og Libertas ånd. Her heter det bl.a.: «En annen alvorlig sak for fagbevegelsen er de ekstreme grupper som har dukket opp og infiltrert i den siste tids arbeidskonflikter

og streiker. Dette er fjernt fra fagbevegelsen og som kun utfra sine snevre partipolitiske siktemål benytter enhver mulighet til angrep på fagbevegelsen og dens tillitsmenn: Det må snarest dannes støttekomite for de streikende i regi av de lokale fagforeninger slik at de streikende kan handle uavhengig av de såkalte streikestøttekomiteer som arbeider ved siden av og til dels mot de fagorganisertes interesser.» Midt under bryggestreiken kom en ledende «KU»er i Mo i Rana med et lignende angrep som ikke hadde noen annen hensikt enn å hindre effektivt støttearbeid. Han som stod for dette er for øvrig sønn av en ledende «NKP»er som er en av de største entreprenørene i Nord-Norge og millionær. Så det er tydelig at de har skjønt i hvilket parti de best kan forsvare sine klasseinteresser.

«NKP»: Enhet med DNA/LO-toppene

Fra fellestoget til DNA og «NKP» i Tromsø 1.mai i år.

Når revisjonistene tydelig går aktivt mot kamp og streik, hva ønsker de så? Hva er deres målsetting med sitt arbeid i fagbevegelsen? De snakker sjøl svært mye om «enhetsarbeid» og samarbeid på konkrete saker på tvers av partipolitiske skillelinjer. Men dette er sjølsagt ikke enhet for å fremme noen kamplinje, det er tvert imot en enhet med DNA/LO-toppen for sjøl å kunne sikre seg noen bein og posisjoner. Hvordan de måler framgang og tilbakegang er også ganske betegnende for politikken deres. Kolbjørn Harbu kom med følgende utsagn på «NKP»s faglige konferanse i oktober 1976:

«Mange er utålmodige og synes alt

går for sakte. De resultatene vi kan vise til er ikke store, selv om vi kan måle fremskrittene. På denne faglige konferansen har vi 4 forbundssekretærer. Ja, kamerater, når hadde vi det sist? Vi har flere forbundsstyre- og landsstyremedlemmer enn på lenge.» (Faglig og politisk kamp», Ny Dag s. 31)

Slik demonstrerer Harbu for all verden at det *ikke* er «NKP»s evne til å gå i spissen for å organisere kamper som er viktig, men jakten på innflytelsesrike posisjoner. At det er i borgerskapet og ikke arbeiderklassens interesser de bruker disse posisjonene vitner deres praksis klart om.

«NKP» - kombioppgjørets foregangsmenn

«NKP» påstår at de er mot Kombioppjøret, men sannheten er at «NKP» spilte en viktig rolle nettopp når det gjaldt å få gjennomført Kombioppjør og «Kleppapakka». Foran tariffoppjøret i 1973 kom «NKP» med følgende geniale forslag: De foreslo at de fagorganiserte skulle gi

avkall på indekstilletget i tariffoppjøret hvis momsens på mat ble fjernet. «NKP» foreslo med andre ord å la kapitalistene slippe å betale lønns-tillegg for at arbeiderne skulle få gjenom sine krav. Denne ideen ble umiddelbart tatt over av borgerskapet og utvikla til kombioppgjørslinja.

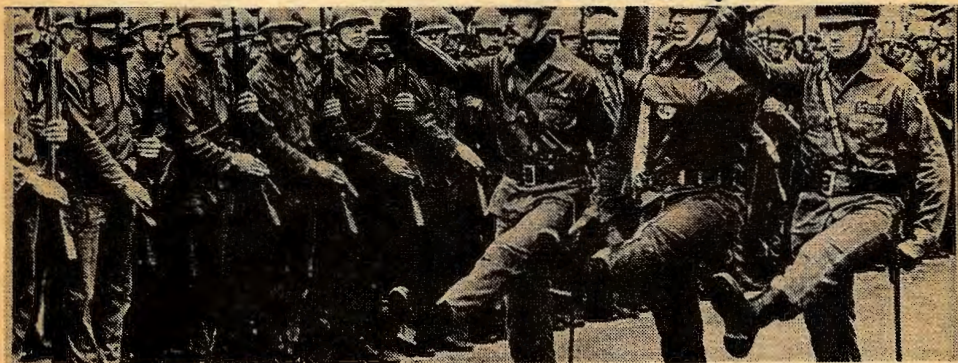
Nettopp dette forteller ganske mye om klasseinnholdet i «NKP»s politikk. Med sitt reaksjonære forslag serverte

«NKP» det ideologiske grunnlaget for Kombioppgjørsformen.

«NKP»s fredelige veg til «sosialismen»

«NKP»s teori om åssen «sosialismen» skal innføres i Norge er verdt et studium fordi det på en utmerket og lettfattelig måte viser at de forlenget har forrådt marxismen-leninismen og alt hva Marx og Lenin har sagt og skrevet om klassediktatur og den borgerlige staten. I prinsippogrammet sitt sier «NKP» at de vil gjøre alt som står i partiets makt for å legge vilkårene til rette for en fredelig overgang til sosialismen. «Ved stadig å være på offensiven for å utvide demokratiet, ved resolutt å sette inn den organiserte styrke arbeiderklassen og dens forbundsfeller rår over gjennom

sin nøkkelstilling i produksjon og i samfunnslivet ellers, kan mulighetene for en fredelig overgang til sosialismen bli til virkelighet.» I et «NKP»hefte som heter «3x7 punkter for trygghet, demokrati og økonomisk folkemakt» heter det at et sentralt punkt er å «øke folkemakta». For «NKP» er «økt folkemakt» for det første «utvidelse av demokratiet i arbeidslivet er et viktig ledd i kampen for større folkemakt», og for det andre betyr «større folkemakt» «at Stortingets, fylkestingets og kommunestyrets makt økes, samtidig med skjerpet folkevalgt kontroll med regjeringen, stats-, fylkes- og kommuneadministrasjonen.»

I Chile enda revisjonistenes «fredelige veg» i fascistisk blodbad.

Stortinget skal «klippe klørne av monopolkapitalen»

Dette er en del av «NKP»s to-fasestrategi for «sosialismen». Etter at flertallet på Stortinget er erobret kan man «klippe klørne av monopolkapitalen», for «NKP» betyr dette å nasjonalisere noen få store monopolkapi-

talister. Senere vil gradvise reformer føre til at man stille og fredelig vokser inn i sosialismen. For å få dette til å stemme har de da en klasseanalyse som definerer alt fra statskapitalister til byråsjefer og andre ledende statsfunksjonærer som arbeidere. Når da «NKP»ere sjøl har erobret et stort nok

antall posisjoner og når de på forhånd har definert seg sjøl som arbeidere, ja da har jo «arbeiderklassen» makta og «sosialismen» er innført. For «NKP» er det i denne sammenhengen uinteressant om arbeidsfolk fortsatt må selge arbeidskrafta si og blir minst like hardt utbytta som før. «NKP» har oppnådd det de ønsker, nemlig å sjøl bli en del av det nye borgerskapet.

Åpen reklame for borgerskapets klassesdiktatur

«NKP» driver åpen reklame for borgerskapets klassesdiktatur og juger

bevisst når de ikke sier noe om at borgerskapet har makta i Norge og utøver denne makta gjennom en stor stående hær, reservene, politi og halv-militære grupper. Dette voldsapparatet er oppretta med den hensikten å forsvare kapitalens makt mot ethvert arbeideropprør.

Det er denne politikken folkene i bl.a. Indonesia og Chile måtte trekke blodig lærdom av. Den «fredelige vegen» førte bare til blodbad og fascisme for arbeiderklassen. Det er resultatet av «NKP»s «strategi for sosialismen».

Hets mot Kina og antikommunisme

Det endelige beviset på at «NKP» ønsker alt annet enn sosialisme er at de sverter og hetser de virkelige sosialistiske landene Kina og Albania på en så grov og løgnaktig måte at Håkon Lie og andre med erfaring i kommunist-hets sikkert blir grøanne av misunnelse.

Goebbels-løgner om Kina

Det er sjølsagt ikke tilfeldig at det nettopp er massekampanjer som den store kulturrevolusjonen de hater og sverter mest av alt.

Nettopp fordi KKP og Mao Tsetung har klart å mobilisere folket til å føre gjentatte kamper mot byråkrater og framveksten av nytt borgerskap, har arbeiderklassen i Kina forhindret en kontrarevolusjon som i Øst-Europa, og vinner stadig nye seire i den sosialistiske oppbygginga. Desperasjonen kommer enda klarere til uttrykk når «Friheten» trykker opp artikler som er så smekkfulle av løgner og sitatfusk at selv de mest rabiante anti-kommunistene må stusse. Dette kommer meget klart til uttrykk i nr. 23 av «Friheten» der de gjengir en artikkel fra «Pravda» som grenser til det komiske. Artikkelen heter «Kinas ledere vil se verden i brann» og vi gjengir en smakebit: «Vi skal underlegge oss jordkloden» uttalte Mao Tsetung på et møte i KKP's sentralkomite i september 1959. «Vårt objekt er hele jordkloden hvor vi skal skape en mektig stat», «Vi skal helt sikkert få Sørøst-Asia herunder land som Sør-Vietnam, Thailand, Burma, Malaysia og

Singapore.» Disse Goebbels-løgnene er så lette å tilbakevise at det kun kan være oppbyggende lesning for de aller mest rabierte og forstokkede «NKP»-medlemmer. Det er sjølsagt ikke tilfeldig at de gjør svart til hvitt og framstiller KKP som imperialister, de som mest konsekvent forsvarer verdens folks kamp mot imperialismen og som advarer mot supermaktens krigsforberedelser og sosialimperialismens umettelige begjær på å legge under seg nye territorier. Det at Kina klart dokumenterer sine påstander og stadig flere gjennomskuer sosialimperialis-

mens egentlige hensikter gjør revisjonistene rasende, derfor må de ty til løgner i et forgjeves forsøk på å renvaske seg. Det er ikke mer vellykket enn tyven som roper stopp tyven.

Hetsen mot Kina viser «NKP»s sanne ansikt som anti-kommunister. I Norge hører de til borgerskapets hylekor om forbud av AKP(m-l), det er de som kaller de virkelige kommunistene for fascistiske, det er de som støtter opp om linja med å suspendere den progressive opposisjon i fagbevegelsen og politiske oppsigelser av progressive arbeidere.

«NKP»s idealsamfunn: det fascistiske Sovjet

Hvis vi ser hva slags forbilder og idealsamfunn «NKP» har, gir det oss en pekepinn på hva de har tenkt å tilby det norske folket. «NKP» hyller de brutale fascistregimene i Sovjet og Øst-Europa og kaller det «sosialisme». Det har riktignok en gang vært arbeiderklassen som har hatt makta i disse landene, men etter at Krustsjov gikk i spissen for et kontrarevolusjonært statskupp har et nytt borgerskap kommet til makta. Det at de kaller disse regimene for «sosialistiske» er en hån både mot sosialismen og arbeiderklassen i disse landene. Den forakten kommer til uttrykk hver gang folket gjør motstand mot terroren og protesterer slik vi først og fremst har sett det i Tsjekkoslovakia og i Polen i 1970 og 1976. I Norge stempler de arbeidsfolk som går til kamp for uansvarlige «ekstremister» og «maoister». De arbeiderne som i fjor sommer gjennomførte militante aksjoner mot pris-

stigninga i Polen fikk på samme måte formannen i «NKP», Martin Gunnar Knudsen, til å fråde av raseri. Han sa følgende etter å ha sjøl vært til stede i Polen på den tida:

Åpen støtte til fascistisk terror i Polen

«De begynte i avdelinga p-6 ved metallfabrikken i Walter. I denne avdelinga la arbeiderne ned jobben, fikk med seg en del fra andre avdelinger og

NKP og Martin Gunnar Knudsen er til å stole på — for Sovjet. På tegningen får vi NKP-formannens «analyse» av innholdet i streikekampene til de tusener av polske arbeidere som har reist kampen mot den polske regjeringa.

dro inn mot sentrum av byen. Her sluttet antisosialistiske grupper seg til dem sammen med ungdomsgjenger av asosial type. De dro fra bedrift til bedrift og klarte å få til arbeidsnedleggelse enkelte steder.» — Når vi veit at de modige arbeiderne som deltok i aksjonen er blitt utsatt for lange fengselsstraffer og harde represalier, viser det med all tydelighet hvor Martin Gunnar Knudsens sympati sitter. Han frykter arbeiderklassen og elsker det nye borgerskapet.

I tråd med denne linja har redaktøren av «Friheten», Arne Jørgensen, nylig bedt riksadvokaten gripe inn overfor anti-imperialister som har kalt Polens statssjef en «morder» etter at en opposisjonell studentleder nylig ble drept i Polen.

..«alt vel i Tsjekkoslovakia...»

På samme måten i Tsjekkoslovakia: Det første Martin G. Knudsen gjør etter å ha reddet «NKP»s eksistens og hindret sammenslåing med SV etter direktiv fra Moskva, er å reise til Praha og hilse på quislingen Husak. Han vender tilbake og rapporterer: «Alt vel i Tsjekkoslovakia, folket har igjen makta i landet.» Det påstår han mens 70 000 okkupantsoldater fra Sovjet står i landet med gevær-munningene i nakken på et folk som hele tiden viser hva de mener om

«sosialismen» til Bresjnev med ulike former for protestaksjoner. Dette kan bare forklares på en måte. En naturlig konsekvens av denne praksisen vil være at «NKP» når tida er inne sjøl vil være villig til å spille den rollen som gallionsfigurer for sosialimperialismen når de en gang angriper Norge. De vil stille seg i spissen for et terrorregime og proklamere: «Nå har vi sosialisme i Norge». — Vi trur at det norske folk vil betakke seg.

«NKP»s holdning overfor de nye herskerne i Kreml er helt entydig: De forsvarer sosialimperialismens overgrep uansett hvor og under hvilke omstendigheter det skjer. Vi har allerede påvist hvordan det kommer til uttrykk i forholdet til undertrykkinga i Øst-Europa, det forholder seg ikke annerledes om det er vårt eget land som blir utsatt for aggresjon.

«NKP» vil gjøre Norge til nykoloni

I «NKP»s program: «3 × 7 punkter» står det ikke bare at «NKP» ønsker et byråkratkapitalistisk samfunn som i Sovjet, men de vil også gjøre Norge til en ny-koloni under Sovjet: «For ytterligere å frigjøre oss fra avhengigheten av de internasjonale monopoler og krisene i den kapitalistiske verden, må en større andel av vår utenriks-handel kanaliseres til de sosialistiske land. Dermed vil vi også svekke

virkningene av inflasjonen fra de kapitalistiske land.»

Det er «NKP»s program for å selge Norge til sosialimperialismen og gjøre oss til slaver av denne supermakta. I «prinsippprogrammet» heter det at sluttresultatet skal bli en enhetlig verdensøkonomi, og at «det forutsetter at en setter interessene til alle nasjoner, den felles frihet og likhet, over sin egen nasjons interesser». Dette betyr ikke annet enn at «NKP» vil integrere Norge i det såkalte «sosialistiske» fellesskapet under Sovjets fascistiske

diktatur, sammen med det okkuperte Tsjekkoslovakia og undertrykte Polen.

Avsløringene av Sovjets militære opprustning av Svalbard fikk «NKP» til å fråde av raseri mens de stemplet de som stod bak avsløringene i Klassekampen for fascistiser.

Når Sovjet *annekterer* svære havområder i Barentshavet som tilhører Norge, intervjuer «Friheten» den sovjetiske fiskeriministeren Isjkov, som forsikrer at Sovjets eneste hensikt er å forhindre rovfiske.

«NKP»: «fredsdue» for Sovjet

En viktig del av «NKP»s ideologiske agentvirksomhet kommer klart til uttrykk ved at de aktivt sprer Bresjnevs fredsdemagogi. Fra heftet «3×7...» heter det: «Avliving av myten om at et sovjet-angrep truer Norge og at en 3. verdenskrig er uunngåelig.»

Sovjet og USA ruster til krig

Som alle andre oppadstigende imperialister skjuler Sovjet sin gigantiske opprustning og aggresjon bak en masse demagogiske fraser om hvor fredselkende og vennligsinnede de egentlig er. Dette blir klart demonstrert hver gang de holder stevne med den andre store imperialistmakta, USA. Men alle mulige Helsingfors-

avtaler og «nedrustningskonferanser» kan ikke skjule det som egentlig skjer, nemlig at begge imperialistmaktene ruster som aldri før. De rivaliserer om verdensherredømme og før eller senere vil de brake sammen i en tredje verdenskrig. Fredspratet har ingen annen funksjon enn Chamberlain og Hitlers «Fred i vår tid» rett før den andre verdenskrigen brøt ut. Når «NKP» spesielt i fagbevegelsen lanserer sine fredskomiteer må dette tas alvorlig og bekjempes. Det må avsløres at dette ikke har noen annen hensikt enn å dekke over sosialimperialismens aggressive hensikter.

Fra «NKP»-seksjonen i 1. mai-toget i Tromsø i år.

Støtt Rød Valgallianse

Mot «NKP» og de andre borgerlige arbeiderpartiene stiller det til valg et virkelig sosialistisk og revolusjonært alternativ. Som ikke ønsker å trikse til seg posisjoner og bein ved å bruke arbeiderklassen som stemmekveg. Men

som tvert imot ikke gir andre løfter til valget enn at de vil støtte de kampene arbeiderklassen sjøl fører mot borgerskapet, og at de vil gjøre sitt beste for å avsløre de parlamentariske organene for det de er, nemlig redskaper som

Fra Rød Valgallianses valgkampstartmøte i Oslo i juni.

borgerskapet bruker for å holde arbeiderklassen nede. Dette alternativet er Rød Valgallianse som er en valghjelp av det kommunistiske partiet AKP(m-l) og uavhengige sosialister. Når vi i RV sier at vi slåss for sosialismen og proletariatets diktatur betyr det i praksis arbeiderklassens eget herredømme, som står i skarp motsetning til den falske sosialismen de borgerlige arbeiderpartiene propaganderer. Når vi i RV sier vi er mot all imperialismen innebærer det kamp mot begge supermaktene USA og Sovjet og alle andre utbytternasjoner. Bare RV går i spissen for og støtter alle rettferdige kamper som arbeiderklassen og folket fører.

Støtte til RV - et slag mot den falske «kommunismen» til «NKP»

Å øke oppslutninga om RV i valget vil være å rette et slag mot den falske «kommunismen» til «NKP». Færre stemmer til «NKP» og flere stemmer til RV vil være et viktig skritt på vegen for å avsløre det falske «NKP» og vise hvem som representerer arbeiderklassens interesser og som er det virkelige kommunistiske partiet.

Når vi i RV slåss for denne revolusjonære politikken i valgkampen vil det være en viktig oppgave å avsløre og svekke sosialimperialismens agentur i Norge og isolere «NKP» som det svarte og reaksjonære partiet det er.

FORMANN OG SEKRETÆR I ÅLESUND «NKP» MELDER SEG UT:

— Vi kaster oss inn i valgkampen for RV

Inger og Birger Melbøe har nylig meldt seg ut av «NKP» og samtidig trukket seg fra stortingslista i Møre og Romsdal. Birger er industriarbeider i Ålesund og Inger er husmor og mor til to barn. De har vært medlemmer av Ålesund «NKP» i ca. ett år, Inger har vært sekretær hele tiden, mens Birger ble valgt til formann i februar.

Klassekampen har hatt en prat med Inger og Birger for å høre om «NKP» og hvorfor de meldte seg ut.

.....
Birger: — Det er riktig som Inger sier, men slinger i valsen tåltes allikevel ikke. Jeg meldte meg inn i en lokal strekestøttekomite her i Ålesund omtrent samtidig med at jeg ble medlem av «NKP». Men dette tåltes ikke i partiet, så jeg måtte straks melde meg ut igjen. Gleder meg til å komme i gang med strekestøttearbeid igjen. Nå er det særlig arbeiderne på Stenulla i Moss som fortjener vår støtte. De viser rett vel når det gjelder å avsløre statens Kleppehumbug.

Inger: — «NKP» har et råttent syn på arbeidere i kamp. Dette fikk vi tidlig erfare, men skjønte ikke da at dette var ei linje, og ikke bare uttrykk for svakheter ved partiet.

Vi støtta Westkapp-streiken her i byen, og sendte fortløpende stoff om denne til Friheten. Skjønte ikke da at «NKP» hadde stempla denne, som de fleste andre streiker den siste tida, som «AKP-streik», og derfor gikk imot den.

Birger: — Ellers er vel linja til «NKP» når det gjelder streiker tydelig. Verbal støtte til de streikende dersom LO-ledelsen har gått god for streiken. Ellers hets og motarbeiding slik som vi så eksempler på i Frihetens dekning av Linjegydsstreiken.

— *Var det et vanskelig skritt å ta, det å melde seg ut?*

Inger: — Ikke i det hele tatt. Nå da det er gjort, skjønner jeg ikke at vi kan ha sovet så lenge. Det kjennes som å ha kommet opp av ei hengemyr.

Birger: — Enig med Inger, men vi må huske på at det er mange knep for å holde på medlemmene. Se bare på relsetilbudene. En måned i Sovjet, alt dekket, kr. 400. Tilsvarende i DDR, kr. 300. En sparer jo faktisk penger på å ta et slikt «studieopphold». Jeg hadde tilbud i sommer, og det er opplagt at det er fristende. Jeg er overbevist om at mange «NKP»-ere er kjøpt på denne måten.

JOBBER FOR RV I VALGKAMPEN

— *Hva nå?*

Birger: — Har studert programmet til Rød Valgallianse, og dessuten hatt lange og grundige diskusjoner med RV-aktivister her i byen. Har også studert

«NKP»s valglofteprogram, og forskjellen burde være klinisk klar for alle lesekyndige. «NKP»s program er tvers igjennom borgerlig, mens RVs program er revolusjonært. Det blir derfor til at jeg kaster meg inn i valgkampen for RV. Det skal bli godt å få jobbe politisk med entusiasme.

Inger: — Det er godt å ha fått perspektiv over den politiske jobbinga igjen. Jeg har meldt meg inn i ei lokal gruppe av Kvinnefronten, og vil også være med i valgkampjobbinga. I første omgang vil jeg satse på å få mange underskrifter på det demokratiske kravet om RV-deltakelse i radio og fjernsyn. På dette kravet må vi få så mange underskrifter at vi tvinger Elster på kne.

**Støtt innsamlinga til Rød Valgallianse
og Oktobers klassikerplan:
Send bidrag til**

**Kampfondet,
Postboks 9152 Vaterland,
Oslo 1
Postgiro: 2208130**

**VALGKAMPTILBUD PÅ KLASSEKAMPEN
LES KLASSEKAMPEN HVER DAG I VALGKAMPEN**

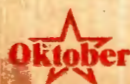
For bare halvparten av vanlig pris kan du tegne abonnement på dagsavisa Klassekampen fram til valgdagen.

For 17 kr. pr. måned får du avisa hver dag fram til 1. oktober.

Send inn bestilling til Klassekampens distribusjon,
postboks 2046 Grünerløkka, Oslo 5.

Jeg bestiller et valgkampabonnement på Klassekampen
fram til 1. oktober for kr. 17 pr. måned.

Navn.
Adresse.

Kr. 2,-